

**VREDEGERECHT
VAN HET KANTON GEEL**

Rolnummer: 13A1051
Rep.nr.: 624

uitgifte afgeleverd
aan :
op :
R.O/U nr. :
Kosten : blz. x 1,75 euro = euro

Eerste blad

VONNIS

Op de openbare terechtzitting van **dinsdag, achttien maart veertien**, in de gerechtszaal van het Vredegerecht van het kanton Geel, werd door Ons, Greta Raeymaekers, Vrederechter, bijgestaan door Victor Vos, Griffier van voormeld kanton, het volgende vonnis uitgesproken :

INZAKE:

G. J. , zonder gekend beroep, wonende te 2930 Brasschaat, Kantienlei 1,
- **aanlegger**, hebbende als raadsman Mr. Nadine DE WOLF, advocaat met kantoor te 2160 Wommelgem, Herentalsebaan 314;

TEGEN:

te. , met ondernemingsnummer met zetel
- **verweerster**, hebbende als raadsman Mr. Dieter LEENDERS, advocaat met kantoor te 2018 Antwerpen, Harmoniestraat 1;

Gelet op de in het dossier van de rechtspleging gerangschikte stukken, ondermeer:

- de inleidende dagvaarding van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder Britt DE BACKER loco gerechtsdeurwaarder Stefan VANDENSAVEL te Turnhout d.d. 9 september 2013, die ertoe strekt:

- de vordering van aanlegger ontvankelijk en gegrond te verklaren;
 - verweerster te veroordelen tot betaling aan aanlegger van de som van 950,12 euro, te verhogen met de gerechtelijke interesten vanaf datum van dagvaarding;
 - verweerster te veroordelen de kosten van het geding, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding;
 - het te vellen vonnis uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad.
- het gezamenlijk verzoek tot toepassing van artikel 747,§1 van het Gerechtelijk Wetboek, ter zitting van 24 september 2013 neergelegd;
- de tussenbeschikking dd. 24 september 2013 verleend overeenkomstig artikel 747,§1 van het Gerechtelijk Wetboek die de conclusiekalender tussen de partijen

regelt, en de rechtsdag bepaald werd op 28 januari 2014 om 09.00 uur;

- de kennisgeving artikel 747,§1,3° lid van het Gerechtelijk Wetboek dd. 26 september 2013 met gewone brief aan partijen en hun raadslieden.

Gelet op de stukkenbundel van partijen.

Gelet op de conclusies van partijen.

Gehoord aanlegger bij monde van Mr. An Taelemans, advocaat te Geel, loco Mr. Nadine De Wolf, advocaat, voornoemd, en verweerster bij monde van Mr. Dieter Leenders, advocaat, voornoemd, in hun verklaringen ter zitting van 28 januari 2014, waar, na sluiting van de debatten, de zaak in beraad werd genomen voor uitspraak op vandaag.

* * *

Voorgaanden.

J. G. koopt op 25.1.2013 een kitten van het ras Main Coone aan bij BVBA voor de prijs van € 650,00.
Het diertje heet "Fons" en is geboren in Tsjechië op 27.10.2012.

Overeenkomstig art. 30 van het KB van 27.4.2007 houdende erkenningsvoorwaarden voor inrichtingen voor dieren en de voorwaarden inzake de verhandeling van dieren levert een ingevuld garantiecertificaat af voor het betrokken dier.

Op 29.1.2013 consulteert J. G. dierenarts Van Baast te Essen (ereloonnota 29.1.2013). De dierenarts noteert in haar verslag: "De kat had een infectie op de diepe luchtwegen, maakte koorts en at niet meer. De kat werd met antibiotica en NSAID's behandeld en werd met recoveryvoeding weer naar huis gestuurd."

Op 1.2.2013 consulteert J. G. de dierenarts opnieuw (ereloonnota 1.2.2013). Deze meldt in haar verslag: "De algemene toestand was ernstig, de kat werd gehospitaliseerd en ging enkele dagen aan het infuus. De nierwaarden waren alarmerend hoog. Na 7 dagen at de kat goed en mocht deze weer naar huis met aangepaste voeding en een tube extra kracht." (ereloonnota 7.2.2013)

Een bloedanalyse wordt uitgevoerd op 5 en 6.2.2013.

Op 15.2.2013 volgt een nieuwe consultatie met afgifte van vitamines en dieetvoer (ereloonnota 15.2.2013).

Op 22.2.2013 wordt de dierenarts opnieuw opgezocht. (ereloonnota 22.2.2013)

Op 24.2.2013 wordt de dierenarts opnieuw geconsulteerd. Het poesje wordt geëuthanaseerd. (ereloonnota 24.2.2013) Het weegt op dat ogenblik nog maar 1 kg.

Het laboratorium Veterinaire Pathologie van de Faculteit Diergeneeskunde Universiteit Gent voert op 27.2.2013 een autopsie uit op het katje.

Het eindbesluit luidt:

"Histologisch beeld van een purulente rhinitis en pyelonefritis."

De raadsman van J. G. maant aan per aangetekende brief van 13.8.2013 tot terugbetaling van de koopprijs en de kosten van dierenarts en laboratorium.

De raadsman van betwist, per brief van 20.8.2013, de gehoudenheid van zijn cliënte.

In rechte.

Aanlegster verzocht de heropening van de debatten, erop wijzend dat zij inmiddels informatie ontving omtrent de verkoop van een ander huisdier op 23 november 2013, door verweerster waarbij dit dier kort na aankoop diende geëuthanaseerd te worden en verweerster vrijwillig tot schadevergoeding overging.

Het betrof in casu, volgens partijen, een hondje dat vermoedelijk besmet was met het dodelijk parvovirus.

De omstandigheid dat op een ander tijdstip een ziek huisdier door verweerster verkocht werd, levert geen bewijs omtrent de verkoop dd. 25 januari 2013, 10 maanden eerder.

Het verzoek tot heropening van de debatten wordt afgewezen.

De vordering wordt ontvankelijk verklaard. Daarover bestaat geen betwisting.

Aanlegger beroept zich op het bestaan van een verborgen gebrek, welk reeds aanwezig was op het ogenblik van de aankoop.

Partijen voeren er geen betwisting over dat de Wet op de Consumentenkoop van toepassing is:

Het staat inmiddels vast dat een huisdier als een consumptiegoed in de zin van art. 1649bis B.W. wordt beschouwd.

(cfr. C. Cauffman, De nieuwe wet op de consumentenkoop, TPR 2005, nr. 20, p. 797)

(cfr. Gent (12de K) nr. 2011/AR/705, 2.5.2012, DCCR 2012, afl. 97, 100)

Aanlegger kocht, als particulier, handelend voor doeleinden, die geen verband houden met zijn beroepsactiviteit of commerciële activiteit, het katje aan bij een professionele verkoper.

Bij de verkoop werd, door verweerster, een garantiecertificaat afgeleverd, zoals voorzien in het KB van 27.4.2007 houdende erkenningsvoorwaarden voor inrichtingen voor dieren en de voorwaarden inzake de verhandeling van dieren. Door dit certificaat garandeert de verkoper aan de koper een vergoeding of een vervanging van het verkochte dier, zo, na de verkoop wordt vastgesteld dat het aan één van de ziekten lijdt, in het garantiecertificaat vermeld. Het certificaat bepaalt welke procedure er dient gevolgd te worden indien vermoed wordt dat het aangekochte dier aan één van deze ziektes lijdt.

Geen van de infectieziekten, opgesomd in het garantiecertificaat, werden bij het katje vastgesteld.

Zulks belet echter niet dat de koper zich alsnog beroept op het bestaan van een verborgen gebrek: het garantiecertificaat vermeldt expliciet dat dit geldt onverminderd de andere mogelijkheden van beroep voorzien in de artikelen 1641 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.

Bovendien is de Wet op de Consumentenkoop van dwingend recht in het voordeel van de consument: een contractueel beding, waarin de rechten van de consument, die de Wet hem biedt, worden beperkt, ware nietig.

De verkoper kan zich dan ook niet van zijn aansprakelijkheid exonereren.

(cfr. A. Godfroid, Wet Consumentenkoop is van toepassing op de verkoop van een hond door een professionele verkoper, noot onder Kph. Turnhout, RABG 2013/10, p. 667 e.v.)

Overeenkomstig art. 1649quater. §1 B.W. is de verkoper jegens de consument aansprakelijk voor elk gebrek aan overeenstemming dat bestaat bij de levering en zich manifesteert binnen twee jaar vanaf de levering.

Aanlegger dient het bewijs te leveren van een gebrek in het goed.

Dit bewijs kan geleverd worden door alle middelen van recht.

Hij legt daartoe diverse nota's voor van de dierenarts, waarin de datum van raadpleging is genoteerd en de medicatie, die werd verstrekt.

Tevens legt hij een verslag voor van de dierenarts, waarin het ziekteverloop wordt beschreven.

Ten slotte wordt een autopsierapport voorgelegd van het laboratorium Veterinaire Pathologie van de Faculteit Diergeneeskunde Universiteit Gent.

Verweerster werpt op dat het aanlegger behoorde de contractarts te consulteren, zoals vermeld in het garantiecertificaat.

De procedure, daarin voorzien, is in casu niet van toepassing, - zoals reeds hoger werd vastgesteld.

Tevens wordt geargumenteed dat de band tussen de ziekte, waaraan de kat overleden is en de toestand, waarin deze zich bevond bij de aankoop doorbroken is, gezien de kat, na een week hospitalisatie met de eigenaar werd meegegeven naar huis en daar, een week later, opnieuw ziek werd. Voorgehouden wordt aldus dat, bij het ontslag van de kat, het dier gezond was.

Uit het verslag van de dierenarts kan alleen worden afgeleid dat de kat in kritieke toestand werd gehospitaliseerd op 1.2 en, na een verblijf van een week, ontslagen kon worden met aangepaste voeding en extra kracht, - m.a.w. om verder op krachten te komen.

Van "genezing" is daarbij nog geen sprake.

Het hervallen, binnen de week, wijst op het tegendeel.

Ten slotte wordt aanlegger verweten tegen de wet te hebben gehandeld door enige tegensprekelijke vaststelling onmogelijk te maken.

De Wet op de Consumentenkoop legt de bewijslast m.b.t. het verborgen gebrek op aan de consument.

De waarde van de aangevoerde bewijsmiddelen wordt ingeschat door de Rechter.

Nergens legt de Wet daarbij aan de consument op een tegensprekelijke expertise te organiseren hetzij de contractarts in consult te roepen.

Uit de samenlezing van de feitelijke gegevens, vermeld in de voorgelegde stukken, blijkt dat het katje reeds ziek was drie dagen na aankoop, door een infectie op de diepe luchtwegen.

Twee dagen later diende het gehospitaliseerd te worden en aan een infuus gelegd te worden.

Na een week kon het ontslagen worden, waarop, opnieuw een week later een nieuwe consultatie nodig was (15.2), gevolgd door een verslechtering van de toestand op 22.2, waarop het diertje uiteindelijk op 24.2 geëuthanaseerd werd.

De anamnese in het autopsieverslag meldt dat het katje was weggekijnd en nog maar 1 kg. woog.

Overeenkomstig art. 1649quater. §4 B.W. geldt het vermoeden, tot bewijs van het tegendeel, dat het gebrek bestond op het tijdstip van levering, zo het zich manifesteert binnen een termijn van zes maanden vanaf de levering.

Verweerster slaagt niet in dit tegenbewijs.

Ten slotte werpt verweerster op slechts zes maanden, na het overlijden van het katje, in kennis te zijn gesteld van het gebeuren, bij aangetekend schrijven van 13.8.2013.

De verkoopsovereenkomst voorzag geen termijn waarbinnen de koper de verkoper diende op de hoogte te brengen van het gebrek aan overeenstemming van het gekochte dier.

Alsdan geldt het gemeen kooprecht. Dit kent geen korte meldingstermijn, zodat er geen sprake kan zijn van enig verval van recht in hoofde van de koper.

(cfr. Hof Antwerpen, 21.5.2012, NJW 2013, nr. 276, p. 122 e.v.)

Aanlegger vordert de terugbetaling van de aankoopprijs en van de kosten van dierenarts evenals van de kosten van autopsie.

De omvang van de gevraagde schadevergoeding wordt niet betwist.

De vordering wordt gegrond verklaard.

De kosten van het geding worden ten laste gelegd van verweerster. De rechtsplegingsvergoeding wordt begroot op de standaardvergoeding.

OM DEZE REDENEN:

Gelet op de artikelen 2, 3, 4, 30, 37, 41 en 43 van de Wet van 15 juni 1935.

Wij, Vrederechter,

Rechtdoende op tegenspraak en in laatste aanleg.

Wijzen het verzoek tot heropening der debatten af.

Verklaren de vordering ontvankelijk en gegrond.

Veroordelen verweerster om aan aanlegger te betalen, de som van **negenhonderd vijftig euro en twaalf eurocent (950,12 euro)**, te verhogen met de gerechtelijke interesten aan de wettelijke rentevoet vanaf negen september tweeduizend dertien, datum dagvaarding, tot de dag der algehele betaling.

Veroordelen verweerster tot de kosten van het geding, en begroten deze:

- in hoofde van aanlegger op:
 - honderd vierenvijftig euro en dertig eurocent voor dagvaarding en rolrecht,
 - vierhonderd veertig euro voor rechtsplegingsvergoeding;
- in hoofde van verweerster op nul euro.

Verklaren dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal en zonder borgstelling.

Wij, Vrederechter tekenen met de Griffier.

De Griffier,

Victor Vos

De Vrederechter,

Greta Raeymaekers